

RYAN
GRAUDIN

INVICTUS

AZ IDŐ GYERMEKE

Dream
válogatás

Lélegzetelállító kaland, mely dacol térrel és idővel.

Farway Gaius McCarthy az időn kívül született egy XXIV. századi időutazó anyától és egy ókori gladiátor apától, így egész léte dacol a természet törvényeivel. Álma, hogy ő is időutazó lehessen, de megbukik a záróvizsgán, így be kell érnie a kapitánysággal egy kalózhajón, amellyel a feketepiacra szánt kincseket rabolja össze a múltból. Vele tart legjobb barátja, a zseni és kocka mérnök, Gram, a színes hajú történész, Imogen – akik titkon szerelmesek egymásba –, és az orvos Priya, akitől pedig Farway lélegzete akad el minden pillanatban.

Egyik bevetésükön, a süllyedő Titanicon találkoznak egy Eliot nevű titokzatos lánnyal, aki mintha mindig előttük járna egy lépéssel, és drámai titkokat őriz, amelyek az első perctől meghatározzák Far életét. Eliot, aki pontosan tudja azt, hogy a történelem nem olyan megváltoztathatatlan, mint amilyennek látszik, őrült vágta be Farwayjel és legénységével az időn át, hogy helyrehozzanak bizonyos dolgokat, amíg még van rá lehetőség.

RYAN GRAUDIN

a dél-carolinai Charleston városában született már korán kiütköző kalandor hajlamokkal. Huszonegy évesen ment férjhez, és párjával bejárták a világot. Új-Zélandon állatokat tenyésztettek, Kenyában oroszlánokat kutattak, Dél-Koreában angolt tanítottak, Peruban túráztak. Ha éppen nem utaznak, Ryan lelkesen fotózik esküvőkön, esetleg ír, vagy a férjével és a farkaskutyájával tölti az időt.

TUDJ MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.ryangraudin.com

www.facebook.hu/dreamvalogatás

„Kevés vicces csipkelődés, változatos díszletek és remek érzékkel megrajzolt szereplők jellemzik ezt a szép történetet. Graudin bonyolult világában életre kel a régmúlt és a távoli jövő. Azok az olvasók, akik rajonganak a humorról fűszerezett sci-fiért, el lesznek ragadtatva.”

PUBLISHERS WEEKLY

„A szerzőnő éppen olyan szín pompával ábrázolja a XXIV. század futurisztikus, csúcstechnikai világát, mint a régmúlt rikító lázálmain. Gyors tempójú, vágató cselekmény és karakteres szereplők egy kalandregényébe csomagolva.”

KIRKUS REVIEWS

„Graudin hibátlanul egységbe szőtte a múltat és jövőt ebben a nemzedékeken átívelő faliképben. Ez egy szövevényes, ragyogóan ütemezett, mesterien megírt utazás.”

BARNES&NOBLE

„Időutazó tolvajok féktelen kalandjai a történelemben! Észbontó, a szó legjobb értelmében!”

LAINI TAYLOR, A különös álmodozó
– *Strange the Dreamer* szerzője

„Feszült izgalom már az első oldalaktól az utolsóig. Le sem tettem, ameddig ki nem olvastam! Egy nagyon fantáziadús, ragyogóan eredeti, végtelenül humoros, szemtelen és elbűvölő sztori.”

AMAZON

Dream
válogatás

RYAN GRAUDIN

INVICTUS

AZ IDŐ GYERMEKE

— részlet —

O.

AB AETERNO

HOZZÁFÉRÉSI SZINT: KORLÁTOZOTT
(PLATINAFEKETE)

A KR. U. 95-ÖS ÉV DECEMBER 31-EI FELJEGYZÉSEI
ZÁROLVA.

AZ EREDETI ADATFOLYAM ELÉRÉSÉHEZ KÉREM,
HIVATKOZZON A 12-A11B LEVÉLTÁRI SZÁMRA.

EMPRA MCCARTHY, A RÖGZÍTŐ AZ AMPHITEATRUM *FLAVIUM* LELÁ-
tóján ült. Hasa úgy kerekedett az indigókék stóla alatt, mint
egy glóbusz. Körülötte élettől pezsgett a Colosseum – nem
mintha így hívták volna, még nem. Csaknem ötvenezren tó-
dultak ide a napi vérfürdőre: a cirkusz megtelt iszapszín tu-
nikákkal, az emberek sózott borsót és kenyeret habzsoltak,
bérkaszárnyai latinsággal ordítózza kötötték meg az utolsó
fogadásokat, miközben lent a *Porta Sanavivarián* bevonul-
tak az arénába a gladiátorok. A reggeli levegő máris csípett
a vértől és a verejtéktől, a szag olyan sűrű volt, hogy a tömeg

szinte berúgott tőle. Öklendeztek, bömböltek, és még többet követeltek. *Vér! Vér! Vér!*

Két gladiátor beállt az uralkodói páholy alá, meghajoltak Domitianus császár előtt, és átadták a fegyvereiket ellenőrzésre. Látszott rajtuk, hogy felkészültek a halálra.

És miért?

Vér! Vér! Vér!

Empra igyekezett mindent rögzíteni, elvégre ez volt a munkája, ezért jött ide, egy olyan időbe, amely nem az övé volt. Igyekezett nem törődni keresztcsontjának hasogató fájalmával, bokája lüktetésével, lelkének üszkös boldogtalanságával.

Ha az eleven történelem sűrűjében ült, rendszerint eszébe jutott a dédapja, Bertram McCarthy, az oxfordi történelem-professzor, akinek tweedzakókból, pipákból és papírkötéses könyvekből állt az élete. Szenvedélyesen rajongott a múltért. Szívesen mondogatta a kislánynak, hogy: „A múlt az a súly, amelyet az emberiségnek hordoznia kell, a gyökérzet, amelyet nem mi választottunk, hanem az választott minket.”

Bertram McCarthy mindig rémesen időzített. Négy száz évet késett a születésével, és a kelleténél két évvel hamarabb halt meg – épp két évvel az előtt, hogy az emberiség végre rájött az időutazás titkára. Empra sokszor elképzelte, milyen lenne visszatérni Oxford poros, pókhálós termeibe, hogy megmutassa dédapjának az *Ab Aeterno* időhajót, és elvigye egy útra. Csakhogy az ilyesmit a legszigorúbban szabályozták. Az időutazóknak minden feltűnés nélkül kellett megfigyelniük. Veszélyes volt a múlt embereivel érintkezni, tanácsos volt ezt a minimumra korlátozni, nehogy megváltoztassák a történelmet.

Nem mintha Empra betartotta volna az összes szabályt, amit nagy hasa is bizonyított.

Így hát Bertram McCarthy megrekedt a saját poros életének idővonalán, mely csendes halállal ért véget. De a történelem szeretete, amelyet beleplántált a dédunokájába, jól meggyökerezett Emprában. Éhezett a múltra, egy bedrótózatlan világra, ahol nem patakanak a szaruhártya-implantátumán a személyre szóló hirdetések, és nincsen zónadiéta, amelyben a rendeléstől függetlenül gyanúsán egyforma ízű minden étel.

Ezért dolgozott inaszakadtáig, hogy tizennyolc éves korára képesített időutazó legyen, és csatlakozhasson a Centrali Időutazó Testülethez, a CIT-hez egy egyéves expedícióra az ókori Rómában. Utazás, megfigyelés, rögzítés. Kék ég, zöld növények, igazi étel. Ezekért a dolgokért élt Empra. És a szerelemért... amelyről nem is tudta, hogy keresi, amíg az rá nem talált. Amíg ő rá nem talált.

Szerelem. Ez hozta vissza ide. Ehhez a kerek pocakhoz. Ebbe a vérszomjas arénába. A gladiátorhoz, aki az egésznek a közepében volt. Vajon keresi őt Gaius ebben az üvöltő sokaságban, amely a halálát kívánja? Empra már elbúcsúzott tőle, már közölte vele, hogy sosem lehetnek egymáséi. Utolsó találkozásuk minden egyes perce olyan volt, mintha vérző szálanként bontanák szét a szívét. Sosem felejtí a férfi sötét arcára boruló árnyékot, a fogadkozását, hogy *élni* fog érte és a babáért. Olyan kétségbeesetten és megtörtén kérdezte tőle, hogy miért, hogy Empra egy másodperc töredékéig azt fontolgatta, bevallja Gaiusnak az igazságot.

A rossz csillagzat alatt született jelző enyhe kifejezés volt kapcsolatukra. Szívből szerette a férfit, de nem lehetett volna közös jövőjük még akkor sem, ha Gaius életben marad, mégpedig azért, mert a gladiátor már meghalt, sok-sok ezer

évvel az előtt, hogy Empra ötlete egyáltalán megfogant volna a szülei agyában.

Érezte, hogy ez lesz az a nap, bár nem tudhatta biztosan. Átfésülte a történelmi adatbázisokat a *Gaius*, a *gladiátorok* és a *Kr. u. 95.* keresőszavakkal, de csak sovány eredményeket talált az információs pusztaságban, hézagokat, amelyeket neki kellett betöltenie a saját adatfolyamával.

A tényeket nem volt nehéz kikövetkeztetni. Gaius jó harcos volt, *retiarius*. Empra látta edzés közben a gladiátoriskolában, megfigyelte, hogyan kapja el hálójával ellenfeleit, mielőtt végezne velük háromágú szigonyával. Csakhogy ma a birodalom egyik legjobb gladiátorával került szembe, egy secutorral, aki tizenöt retiariust vágott már le könnyörtelen kardjával.

Empra gyűlölte a véres látványt, de még jobban gyűlölte, hogy semmit sem tud. Ma hal meg Gaius, hogy kiontott vérével szítsa a sokaság lelkesedését? Vagy túléli ezt a harcot? Ez itt egy olyan ember, akit már régen eltemettek. Halála nem oszt, nem szoroz a világ sorsában, ám Empra tudta, hogy alakja örökké kísérteni fogja, ha nem nézi végig ezt a küzdelmet, és nem látja, hogy a férfi élete most szakad-e meg, vagy még folytatódik.

Ezért ült itt pontosan kilenc hónap és egy nap után Róma barbár szívében ahelyett, hogy Central valamelyik kórházának kényelmét élvezte volna egy szórakoztató rendszerre kapcsolva, amely eltereli a figyelmét a szülés várható kínjairól.

– Túlbeszítéd a húrt! – figyelmeztette előző este Burg, a hajó Történésze. – A Testületnek nem fog tetszeni, hogy ilyen sokáig maradtál!

– Csak még egy nap! – Könyörgés is lehetett volna, de Empra nem úgy mondta, hanem azzal az elszánt komolysággal.

gal, amellyel sikerült elnyernie az állását. – Ennyire van szükségünk az egyéves kutatás befejezéséhez. Mellesleg holnap küzdelem lesz... ami fontos.

Soha, senkinek sem szólt Gaiusról. Már az is óriási kihágás volt, hogy elkészítette vele az első, nem hivatalos interjút a gladiátorok életéről. De ami azt követte, az megbocsáthatatlan volt. Ha kiszivárogná, Empra testületi igazolványát örökre bevonnák, és ő ugyanúgy megrekedne az időben, mint a dédapja, Bertram.

– Részemről *nem* tartom megfelelő felkészülésnek az anyaságra azt, hogy olyan embereket nézel, akik szórakoztatásból kaszabolják egymást – komorodott el Burg. – Empra, itt nem szülhetsz!

A CI – Centrali Időgép – *Ab Aeterno* időhajó fedélzetén sosem múlt feszültséget gerjesztett, hogy ki lehet az apa a legénység három férfitagja közül, akik néma gyanakvással kémlelték egymást. Ameddig nem sejtik meg az igazságot, addig jó...

– Még visszajöhetünk – mondta a férfi halkán. Olyan halkán, ami nem tetszett a nőnek.

Talán valóban visszajöhet mindezek után is, bár Empra nem fogadott volna rá.

A baba most is rugdosott, pici sarka dobolt az anyja hátsán, miközben a gladiátorok – hatalmas öklükben a fegyvereikkel – felkészültek a harcra. Gaius jobb oldalt, a Vesta-szüzek páholya alatt állt. Ha Empra látását korlátozta volna a biológia, ilyen messziről nem láthatta volna a férfi arcát, ám a rögzítő felnagyította a részleteket. Gaius büszke saszorra az aréna felé fordult, sötétbarna szeme felmérte az ellenfelet. Lábikrája izmai ugrásra készen borzongtak a szandál szíjai alatt.

Empra gyomra émelygett: kicsit, jobban, nagyon.

Majd elfolyt a magzatvize.

Kezdetben csak ámult a meleg latyakon, amely átáztatta a stóláját, de aztán Burg beleszólt a távközlő implantba. – McCarthy! Az eget veri a vérnyomásod! Csak nem vajúdsz?

Odalent elkezdődött a küzdelem. Már túl is voltak az első vérontáson. Nem Gaius kapott sebet, hanem a secutor. A tömeg megvadult a látványtól.

– McCarthy! Válaszolj! – emelte fel a hangját Burg.

– Azt hiszem, elfolyt a magzatvíz – suttogetta Empra a tenyere mögött, és reszketeg lábakon feltápaszkodott.

A sokaság felbődült. Empra nem akart odanézni, de nem tudta megállni. Ez alkalommal a secutor pengéje talált célba. Gaius bal karján kiserkent a vér. A hálóra is jutott belőle.

– Azonnal gyere vissza! – Empra elképzelte Burgöt, ahogy az *Ab Aeterno* történeti konzoljánál ül, és izgatottan dörgöli ezüstös sörtehaját. – Ne akard, hogy én menjek érted, McCarthy! Ne akarj tógában látni!

– Jövök már, jövök már. – Empra nem akart menni, de Burgnek igaza volt. Nem szülhetett itt. Túl feltűnő lett volna.

Az idő ma nem az ő pártján állt.

A közönséget túlságosan lenyűgözte a küzdelem, hogy odafigyeljen a lépcsőn lefelé botladozó, terhes asszonyra. Mire a boltíves kijáráshoz ért, az arénában két újabb találat ért célba, és bár Empra háttal volt a gladiátoroknak, a felharosanó éljénzésből biztosan tudta.

Csak még egy utolsó pillantást. Ennyit megkockáztathat, nem?

És ott volt Gaius, az ő Gaiusa, aki még mindig harcolt. Szinte összenőtt háromágú szigonyával. Szörnyű, szívet tépő jelenet volt, a gladiátor mégis szép tudott lenni benne.

Ő már halott! – emlékeztette magát Empra. *Nem számít, hogy egy másodperc vagy évtizedek múlva hal meg.*

Ettől még nem lett könnyebb elfordulni. Ráadásul a több sebből vérző secutornak sikerült kivágnia magát a hálóból, és lassan, de biztosan sarokba szorította Gaiust.

– McCarthy! Doki szerint a vérnyomásod nem fér el a térképen! Nagyon sietős a kölyöknek. Odamenjek érted? – búgta a fülében a Történész mély hangja.

Gaiusnak nem volt hová futnia. Sarokba szorult, sötét haja izzadt gyűrűkben tapadt a bőréhez. A secutor kardja egyre közelebb férközött hozzá.

Empra meggondolta magát. Ezt nem bírta végignézni.

Senkinek sem lenne szabad ilyet nézni.

– Ne! Máris jövök. – Hátat fordított a gladiátoroknak, és a tüzes vasként perzselő fájásoktól vakon, a vérszomjas tömeg üvöltésétől siketen eltántorgott.

A *CI Ab Aeterno* időhajó motorja duruzsolt. Burgstrom Hammond a fedélzeti ajtónál várakozott. A betegszoba monitorjai szerint Empra fájásai sűrűsödtek, és az implantból kitörő sikolyokból ítélve olyan kínokkal járhattak, amelyekhez foghatót a Történész még sohasem tapasztalt.

– Gyerünk, McCarthy! Mozogj! Mindjárt itt vagy! – Nem tudta, igazat mond-e: konzoljának kijelzője elhomályosodott Empra könnyeitől, és a mezőt, ahol a gépük leparkolt, semmi sem különböztette meg a környező mezőktől. Ujjpercei kifehéredtek a kilincsen, és öt másodperc választotta el attól, hogy overallban kirohanjon a Via Appiára.

Nem volt rá szükség, mert Empra megelőzte. Ahogy Burg ajtót nyitott, a nő a karjába omlott. Könnyeje átáztatták a férfi

ruhájának mellrészét, miközben a Történész ölben vitte a hajó betegszobájába. Doki már felgyűrte az ingujját, és úgy tartotta a kezében a tapasztokat, akár egy kártyalegyezőt. Egyetlen tapaszt elég volt, hogy egy átlagos sebnél becsapja a fájdalomérző idegeket, de Burg most tízet számolt meg, bár Empra következő, dobhártyarepesztő sikolya után kételkedni kezdett benne, hogy annyi elég lesz. Nem épp úgy tervezték, hogy Empra az *Ab Aeterno* fedélzetén hozza világra a gyereket.

– Vissza kell vinnünk Centralba, de rögtön! – Az orvos kiáltása behallatszott a vezérlőbe, ahol a Mérnök az utolsó számításokat végezte a leszálláshoz. – Nicholas, vigyél már innen!

A hajó meglódult, a motorok felemelték az üres téli égbe. Empra ismét sikoltott, a kommunikátor elviselhetetlenné erősítette az új élet kínjának hangját. Burg a fülére szorította a kezét, és meglepődött, amikor nem szivárgott vér az ujjai között.

– Mélyen lélegezz! Tarts ki! Csak még néhány perc, és bent vagy egy tisztességes kórházban! – Doki a tőle telhető legnagyobb sebességgel rakta fel a fájdalomcsillapító tapasztokat Empra karjaira. Öntapadó hárták hullottak a padlóra. A fájdalomcsillapítás nem járt sikerrel. Burg azt hitte, megsüketül, miközben felfelé kapaszkodott a hajóorrban a vezérlőhöz, ahol Nicholas kuporgott a műszereinél.

– Hadész mogyoróira! – A panorámaablakban vakítóan kéklott az ég. – Mit csinálunk még itt?

– El kell érünk a megfelelő magasságot, különben kicsit elfajulhatnak a dolgok. – A Mérnök nem tévedett. Central – a legénység hazája, a Világköztársaság fővárosa – ezen a szent helyen volt, de legalább jó 2250 évnire a jövőben. Ha az *Ab Aeterno* nem kapaszkodik elég magasra, az időugrással

egyenesen belekerülnek egy légpárnás közlekedési dugóba. – Bízz bennem, én is alig várom, hogy búcsút mondjak ennek az évnék!

Nicholas hangja karcos volt a feszültségtől, amely mindnyájukat megviselte. 364 napja éltek összezárva 65 négyzetméteren, azt nézve, hogyan jön-megy Empira egyre nagyobb hassal. Csupán a holomagazinok meg a napi két óra gyaloglás a taposómalomban volt minden ellenszerük a kabinlázza. Igazából az alattuk elterülő Róma volt az egyik legjobb dolog, amit Burg abban az egész nyomorult évben látott. Ilyen magasról egy makettkészítő álma volt a város templomokkal koronázott dombjaival, fém pénz nagyságú Colosseumával. Az emelkedést befejező *Ab Aeterno* egyetlen másodpercig lebegett vízszintesen, mielőtt az Urbs – és az ideje – eltűnt. Az időhajó levált a 95-ös évről, és behatolt a Rácsba. Végtelen, mohó sötétség töltötte be a panorámaablakot.

A betegszobában hangosabb lett a sikoltozás. Szíve szerint Burg *sürgette* volna a Mérnököt, de nem tette, mert mi nek. A Rács időtlen hely volt. Az órák itt megálltak, és amit az ember egy másodpercnél gondolt, az lehetett egy óra, egy hét, egy év, egy évtized. Csak bámulta a panorámaablakot, és imádkozott, hogy jelenjen már meg a világfőváros a huszonnegyedik századi változatában. Róma sokat változott az utolsó kétezer évben: a poros köztársasági városból *Caput Mundi* lett, majd *Novum Caput Mundi* a szelfibotot suhogtató turisták számára. Az ókori világ szíve új, mérhetetlen magasságokba emelkedett. Az összkép még emlékeztetett is egy koronára. Középen volt az 1. övezet, abban a Colosseum, a Vatikán, megszámlálhatatlan bazilika, szökőkút és piazza, vagyis a Régi Róma, 2237 óta a Globális Műemlékvédelmi Törvény oltalmában és a modern város gyűrűjében. A 2. öve-

zetben légpárnás járművek suhantak a neonreklámok ékköveit villogtató felhőkarcolók szakadékaiban. Central díszkeétségtelenül a lépcsőzetes Új Fórum felhőkarcoló volt, amelyet a híres építész, Biruk Tekle tervezett. Mind a 168 emeletét aranyüveg borította. Két konzul irányítása alatt háromszáz globális terület képviselőjében hatszáz szenátor dolgozott az aranyozott falak között.

A Föld fővárosa millióknak okozott fejfájást szmogjával, zűrzavaros fényeivel, ám minden nap tartott egy kis szünetet ebben, amely során átalakult. A helyiek, mint például Burg, ezt hívták „Lángoló Órának”, amikor a lenyugvó nap a megfelelő szögéből áradva úgy tört meg a szennyező porszemen, hogy narancsszínű izzásba borított minden zugot. A város maga lett a tűz, olyan máglya, amelynek nem volt párja a történelemben. Egy világ, egy fény. Ez volt Róma – egy nem a háborúból, hanem a békéből született Róma – igazi apoteózis.

Ám egyelőre nem bukkant elő a feketeségből. Nicholas a képernyő előtt kuporogva hívta le a számsorokat és tördelte szét őket a pontos adatokért, hogy az *Ab Aeterno* akkor szálljon le, amikor kell: 2354. április 18-án, déli tizenkét óra után egy perccel, pontosan hatvan másodperccel később az egy éve történt indulásukhoz képest.

Burg elfoglalta a helyét, hogy megszakítsa a kapcsolatot Empra és a saját implantja között, de nem volt rá szükség, mert a nő jajveszékelése abbamaradt. Valamiféle dühös, tagolatlan óbégatás vette át a helyét.

Nicholas hamuszürke arccal nézett fel a hangra. – Csak nem...

De az volt. Egy kis tüdő – mely először élte át a lélegzetvétel csodáját – adta a levegőt a folytonos bömböléshez.

A Mérnök a nyolcágú kereszt jelét rajzolta a szíve fölé. Burg érezte, hogy elsápad. A betegszoba felé nézett, mielőtt visszafordult a Rács rémítő feketeségéhez. Időutazóként hozzászokott, hogy meghajlítsa, olykor ki is ficamítsa a természet törvényeit.

De ez... egy gyermek, aki az időn kívül születik...

Ez az esemény nem csak eltorzítja a természet törvényeit.

Megtöri őket.

Burg kikapcsolta az adatfolyamot, és rohant a betegszobába. Nem mindennapi látvány fogadta: Doki a padlón látta el Emprát, akinek a stólája lila lett a vérfoltoktól. Egyfolytában sírt, miközben fájdalomcsillapító tapaszokkal borított karjában ringatta a gyermekét. Az újszülött máris ficánkolt, mint aki nem fér a bőrébe, és rengeteg sötét, göndör haja volt.

Noha Burg akkorára nőtt, mintha kocsmai kidobónak tervezték volna, tele volt finom megérzésekkel. Észrevette, hogy Empra adatfolyama kicsit túl sokáig időzik a gladiátornál, akinek ugyanilyen sötéten göndörödött a haja. Azt is észrevette, hogy esténként, órákkal azelőtt, hogy visszatérne az *Ab Aeternóra*, a nő kikapcsolja a rögzítőket és elnémítja a mikrofont. Burg látta a szemében a szerelem csillagfényét, azét a szerelemét, amelyből neki sosem jutott. Sem Dokinak. Sem Nicholasnak. Vagy egykori jegyesének, Marinnek.

A Történész elég figyelmes volt ahhoz, hogy meglássa ezeket a jeleket, és elég okos ahhoz, hogy összerakja őket. A Testület összes regisztrált tagjához hasonlóan kívülről fújta a Centrali Időutazók Viselkedési Szabályzatát, amelyet akár visszafelé is fel tudott volna mondani. Empra a gyermeke apjának megválasztásánál messze túllépett az illetékeségi körén; ha a felettesei rájönnek, mit tett, annak következményei

lesznek. Kíméletlen következményei mind az anyára, mind a fiára nézve.

Burg lenézett a babára – olyan törékeny és kicsi volt Empra karjaiban –, és megesküdt magában, hogy ő sosem fog beszélni. Amikor az újszülött visszanézett rá tiszta szemével, a Történész gondolatban tett egy újabb lépést, és fejszámolást végzett. Hogy Empra titka titok maradjon, ahhoz vesztegetésre lesz szükség. Ha megfelelő mennyiségű kreditet csúsztat oda a megfelelő laboránsoknak, a gyermek DNS-képét meg lehet kavarni kicsit. A szenátorok mindig ezt csinálták, hogy megússzák a kínos apasági kereseteket.

Ám a szenátorok zsebe sokkal mélyebb, mint Burgé. Nem a pénzért lett időutazó. Senki sem ezért dolgozott. A Testület pénze elsősorban a technikára ment el: üzemanyagrudakra, a hajók karbantartására, szerverekre az adatok tárolásához, amelyeket a Rögzítők gyűjtöttek be az idő végtelenségéből.

Mennyi kredit kell a laboránsok megvesztegetéséhez? Ezer? Ötezer? Talán ennél is több, hogy elrejtсенek egy ilyen súlyos botlást...

– Megfognád? – kérdezte Empra.

Burg bólintott. Hogy is mondhatott volna nemet? A baba mocorgott, amikor átkerült egyik karból a másikba, gyűrűs haja csiklandozta a Történész könyökhajlatát. Ez volt az a pillanat, amikor az emberhegy úgy döntött, hogy valóra váltja a tervét. Mit számítanak a számok egy élethez képest? Akármennyibe kerül is ezt a gyereket életben tartani... majd megfizeti. Nem sokat tehetett az időn kívüli születés álcázására. Csak abban bízhatott, hogy ez az anomália magától megoldódik majd.

Átölelte, a szívéhez szorította a kisfiút, akinek nem lett volna szabad léteznie, és várta az idők közötti időtlenségben, hogy megérkezzenek.

I. RÉSZ

*„Az égből, mely úgy hull fölém,
mint földtekére zord pokol,
bármely istent csak áldok én
lelkemért, mely meg nem hajol.”*

WILLIAM ERNEST HENLEY:
Invictus

1. ♦

A FIÚ, AKINEK NEM LETT VOLNA SZABAD LÉTEZNIÉ

2371. MÁJUS 5.

– KÉREM A NEVÉT. – A MEDROID CSISZOLT GÉPHANGJA MINDEN KIEJTETT szótagban pontosan másolta a centrali kiejtést. Farway nem értette, miért kell a gépeknek tájszólásban beszélniük. Talán a programozók egészítették ki őket ezzel, hogy a páciensek nyugodtabbak legyenek. Az elgondolás csődöt mondott, noha nem hibáztathatta a robotot, amiért kényelmetlenül érzi magát. Egy szál semmiben ülni egy vizsgálóasztalon nem valami felszabadító élmény. A rozsdamentes acél alig pár fokkal volt melegebb a fagypontnál, és ez elég kellemetlenül hatott azokra a testrészeire, amelyeknek nem lett volna szabad fázniuk.

– Farway Gaius McCarthy – válaszolta.

A medroid feljegyezte a választ, és áttért a következő kérdésre: – Kérem a születési idejét.

Farway sóhajtott. Ezt a kérdést minden egyes alkalommal felteszik, és ahányszor csak válaszol, a medroid számítógépei átrágnak magukat a népszerű nyilvántartás központi adatbázisain, majd nem találnak semmit, és közlik azt, amit ez a robot elegáns kiejtésével most is: – Érvénytelen válasz. Ismételten kérem a születési idejét.

A könyökén jött ki az ügymenet. Végigcsinálta több tucatszor, ha ugyan nem több százszor az akadémiai szimulációs vizsgák tucatjai, ha ugyan nem százai előtt. Túlzásnak tartotta, hogy minden szimuláció előtt vetkőztetéssel és aprólékos azonosítással akarják kizárni a csalást, de az oktatói arra tanították, hogy az időutazás tökéletes pontosságot igényel. Egy csalás a jelenben világméretű katasztrófákat okoz a jövőben. *Okozhat.* Az idő visszafordíthatatlansága heves viták tárgyát képezte a Testületben, amely félt kipróbálni az elméleteit, attól tartva, hogy megváltoztatják vele a jövőjüket – a pillangó szárnycsapása, meg a többi. Ezért a tökéletesség volt a mániájuk.

Farway mindig arról álmodott, hogy a Rácsban utazzon, valós időben derítve fel a múltat. Sorozatokra bontott adatfolyamokon és Burg expedíciós adomáin nőtt fel, versenyt futott velociraptorokkal, látta, hogyan okádja dühét a Vezúv az éjszakai égre, végignézte az 1930-as évek pusztító porviharait az amerikai prérin. De a képernyőn hunyorgó pixelek és egy öregember százszor végigkérődzött kalandjai nem csillapíthatták az éhségét, és nem érte be a szimulációk színes-szagos, csúcstechnikai másolataival sem, pedig a hologramos emberalakokat annyi mesterséges intelligenciával ruházták fel, hogy interaktív jeleneteket is eljátszhassanak a múltból.

Farway szemtől-szemben akart találkozni a történelemmel. Húsba vágó élményeket akart. Végül is egy McCarthytól,

nemzedékének legnépszerűbb Rögzítőjétől született, és Empra neve kísérte minden lépését. Idősebb akadémiai tanárok rendszerint nála akadtak meg a névsorolvasásnál. „Hiszen te Empra fia vagy” – mondták, majd lényegében ugyanazzal folytatták különböző változatokban: „Milyen okos lány volt, az egyik legjobb tanítványom. Szörnyű, ami az *Ab Aeternó*val történt...”

Mivel mindenütt anyja hagyatékába és elvesztésébe ütközött, mindenben neki kellett a legjobbnak lennie. És az is lett. Ma is kitűnő lesz a záróvizsgán, és ha megkapta az engedélyét, minősítésének köszönhetően elfoglalhatja irigylet helyét egy Centrali Időgép legénységében. Holnaptól belevetheti magát a múltba, ahol történelemformáló eseményeket rögzít a kutatók, tudósok és a szórakoztatóipar cézárjai számára.

Ám előbb – mindenekelőtt – le kell ráznia ezt a fontoskodó medroidot. – Kérem a születési idejét.

– Nem ugorhatnánk át ezt a részt? – Fészkelődött, miközben nem sok sikerrel, de próbálta megakadályozni az említeni nem illendő testrészeit a zsibbadástól.

– Érvénytelen válasz. Ismételten kérem a születési idejét.

– 2354. április 18. – Bedobta a dátumot, amely szerint hajszállal múlt tizenhét. Nem ez volt az igazi dátum, bár ez nem akadályozta meg Imogen unokatestvérét abban, hogy minden évben fagyalattal és csillagszórókkal lepje meg ezen a napon. A fiú megpróbálta hivatalossá tenni, de nem létezett hivatalnok, aki hajlandó lett volna kitölteni a hézagot a születési bizonyítványán. Történelmi megfontolásokból időn kívüli születése dátumának kellett szerepelnie a hivatalos nyilvántartásban. Fene a droidok programozásába!

Témánál is vagyunk: – Érvénytelen válasz. Ismételten kérem a születési idejét.

Megpróbálkozott azzal a dátummal, amelyet akkor használt, ha be akart vágódni egy lánynál. Ez hajszál híján 2 276 évvé öregítette. – 95. december harmincegyediké.

– Érvénytelen vá...

– Tudom, a francba is! Nincs születésnapom! – Persze tudta, hogy felesleges dühöngenie – ő a hibás, nem a medroid programozása –, de néha jólesett kiabálni. – Az *Ab Aeternón* születtem!

Félrehúzták a vizsgáló tolóajtáját. Egy élő orvos dugta be a fejét a résen. Vonásai olyan finomak és elegánsak voltak, mint névkártyájának hindi betűi. Sztetoszkóp és aranyszínű fülhallgató lógott a nyakában. – Valami baj... Ó! – Felragyogott az arca. – Szia, Farway!

– Szia, Priya! – Farway rávigyorgott az orvosra, és igyekezett észrevétlenül megfeszíteni a hasizmait. – Tetszik a fülhallgatód. Honnan szerezted?

– Egy házaló próbálta meg rám szózni a 4. övezetben. Azt állította, hogy valódi BeatBix, és háromezer kreditet kért érte. Hát hinnéd? Holott fordítva van rajta a BB márkajel, meg minden.

– Mit várhatsz egy házalótól a 4. övezetben? – kérdezte Farway. – Az egyik meg akarta győzni az unokatestvéremet, hogy egy rémesen kifestett cicus valójában vörös pandakölyök.

– A kis pandák még nem haltak ki?

– Dehogynem. Na és mennyire alkudtad le?

– Kétszázötven kreditre. – A túlárázott fülhallgató villogott, miközben Priya vállat vont. – Még lejjebb is nyomhattam volna, de bizonyos árakon alulra már nem éri meg alkudni. A házalónak számlákat kell fizetnie, én pedig nem csak a távközlési implanttal hallgathatom az Acidic Sisterst.

– Érvénytelen válasz – közölte velük a fáradhatatlan medroid. – Ismételten kérem a születési idejét.

– Ó! Már megint a születési dátum?

– Mint mindig... – felelte Farway.

Egy olyan korban, amikor a lakosság tizenöt százalékát droidok alkották, az orvosoknak nem csak az emberi biológiához kellett érteniük, ezért Priyát sok más társához hasonlóan szerelővé is kiképezték. Felpattintotta a droid mellpáncélját, és átkötött néhány drótot – Farway sokszor végignézte már, hogyan csinálja –, kézi erővel hidalva át a problémát. – Az ember azt várná, hogy mostanra kiiktatták ezt a gikszt!

Farway elnevette magát, miközben odanyújtotta a karját az elkerülhetetlen vérvételhez. Priya volt a kedvence mindazok közül, akik segítettek már átlépni ezen a vizsgálati bökkenőn. A lány mindig úgy tett, mintha ez a medroid hibája lenne, nem a fiúé. A többiek igyekeztek minél hamarabb végezni – és mindig hallgattak, mintha félnének –, Priya viszont ráérősen dolgozott, és gyakran olyan közel került Farwayhez, hogy az hallhatta a fülhallgatóban lüktető dalamokat. Ma például egy punk-techno számot. Irtóra fülbe mászó volt.

– Szóval... záróvizsgázol szimulációból. Kérdezhetném, hogy izgulsz-e, de kit akarok átverni?

A fiú ismét elnevette magát. A vizsgadrukk az olyanoknak való, akik nem tudják, mit hoz a jövő, ám ő tudta. Évfolyamelső volt, csúcs szimulátor. Persze a záróvizsga mind közül a legkeményebb volt. Az ember bármit húzhatott: újkőkorszaki máglyákat, középiskolás házibulit a huszadik századból, János királyt, amint éppen aláírja a Magna Chartát. A feladat látszólag egyszerű volt: észrevétlenül rögzíteni az eseményt, és tanulmányozni az embereket – ám egyetlen ballépés elég volt,

hogy ajtóstul vágják ki az Akadémiáról a szerencsétlent, aki örökre lemondhatott az időutazásról.

Farway azonban nem hibázott, csupán kiszámított kockázatokot vállalt. – Van valamilyen javaslatod a győzelmi tánc zenei aláfestéséhez?

– Klasszikus vagy modern?

– Klasszikus. Ha megkapom az engedélyemet, szoktatnom kell magamat a klasszikusokhoz.

– Lássuk csak! – Priya megütögette az állát. – Van itt a Queentől a „We are the Champions”. DJ Khaledtől az „All I Do Is Win”. Ja, és a Punched Up Pandától biztos befutó a „Top of the Rise”. M.I.A.-nek is van pár jó száma.

Farway rögzítette a neveket a kommunikációs felületre, hogy később lehívassa őket. – Queen, Khaled, Panda, M.I.A. Vettem.

– Lélegezz már! – Az orvos füstszerű tekintete átvándorolt Farway görcsösen kimerevített hasizmairól a medroid törzsén megjelent vérképre. – Megbolondítod a leolvasókat.

Ó! Észrevette! Talán nem úgy, ahogy a fiú akarta, de mégis...

– Hová mész, ha végeztél? – kérdezte Priya.

Jó kérdés. Farway az egész életét azzal töltötte, hogy más korokat figyelt, emberek és kultúrák kaleidoszkópját... történelem előtti időket, az ókori Görögországot, az ókori Rómát, a középkori Európát, a reneszánszt, a Felvilágosodást, az ipari forradalmat, a Centralba vezető modernizáció állomásait. És ez csak a nyugati civilizáció útja. Olyan sok mindent kellett még feltárni, mert bár több százra rúgott a képesített időutazók száma, kevés volt az időhajó, és a véges emberi életből csak egy szilánknyi történelem felderítésére futotta.

A lehetőségek kimeríthetetlenek voltak. Majdnem.

– Visszamehetnék, hogy megöljem Hitlert – tréfálkozott Farway. – Nem ez minden időutazó álma?

Priya megrovóan nézett rá a frufruja alól. *Ez még viccnek is rossz!* – sugallta a tekintete.

– Hát, igazából ahová a Testület küld – fordította komolyra a szót a fiú.

– Nincsenek kedvenceid? Nem félsz, hogy megrekedsz, miközben a bubópestis bacilusát gyűjtöd be a tudomány nevében a holtakból?

Amikor Farway tizennégy éves volt, megnézett egy adatfolyamot a Fekete Halálról. Már annyi idős korában is észrevette, hogy alaposan megszerkesztették: szaggatott képek, halk hangsáv. A Rögzítő öklendezett a hullákkal megpúpozott, elmosódó szekér látványától. – Nem lenne a szívem csücske.

Amikor a medroid befejezte a szertartásos szurkálást és kopogtatást, az ajtóhoz gurult, de még visszaszólt a fiúnak: – Menjen a szomszéd szobába, vegye át a ruháit a szimulációs záróvizsgára!

– *Mindent* látni akarok! – jelentette ki Farway.

– Ha már itt tartunk... – Priya az ajkát harapdálta, de még így sem rejthette el az arcán felragyogó mosolyt. Az ajtó felé biccentett, amelyen a medroid távozott. – Ideje felöltöznöd!

A szomszéd szobában várakozó, tökéletesre vasalt vizsgaruha túl sok részből állt. Elsőnek a gyapjúharisnyát kellett felhúzni, aztán a térdnadrágot, aztán a habos csipkefodrokkal díszített inget, aztán a kék mellényt, amelyre indákat hímeztek valamilyen rég kihalt virág mintájával vegyítve, amelynek a nevét Farway elfelejtette. Mindezt egy zöld-arany csíkos ka-

bát tartotta a helyén. A szerelést bőrcipő és rizsporos paróka tette teljessé.

– Akkor hát nem pestis... – dünnyögte Farway, miközben a harisnyáért nyúlt.

Csinált már XVIII. századi szimulációkat: jelen volt az Egyesült Államok Függetlenségi Nyilatkozatának aláírásánál, hajózott a Csendes-óceánon James Cook legénységében, járta a forradalmi Párizs parádéba és káoszba fúló utcáit, de nem tanulmányozta alaposan az időszakot.

Ez így volt logikus, mert a vizsgázónak azt kellett bizonyítania, milyen jól tud rögtönözni. Az időutazóknak a jelmez, a tudás és a technológia segítségével kellett beleolvadniuk a környezetbe. Egy hagyományos CI fedélzetén a Történész feladata volt a hibátlan álcázás. Ő állította össze a Rögzítő gardróbját, ő gondoskodott a ruhákról, a frizuráról, a fordításról, szóval mindenről. Ő oktatta ki a Rögzítőt, hogy miféle korszakba lép át. Ő azonosította a történelmi kulcsszereplőket, és az implanton keresztül ő adott utasítást a megfelelő viselkedésre.

A szimulációs vizsgákon a Történész szerepét a fiú implantjára kapcsolt számítógép játszotta. – Isten hozta a záróvizsgán, Farway Gaius McCarthy. – üdvözölte ugyanolyan kiejtéssel, mint ahogy a medroid beszélt. – Az a feladata, hogy figyeljen és rögzítsen egy órányi adatfolyamot, majd osztályzatot kap az adatfolyam minőségére, tartalmára és a rögzítés módszereire.

Szóval a szokásos. Felrántotta a térdnadrágot. *Cruxra, de szoros!* Kész csoda, hogy egyáltalán bírtak szaporodni az emberek, miután évekig jártak ilyenekben. – Pontosan melyik évbe megyünk?

– Kr. u. 1776. május tizenöt. Este hét óra.

Az ing ugyancsak szorított, a mellény majdnem az orráig nyomta a habos csipkét. Farway úgy érezte magát, mint egy strucc. – Ki vesz fel magára ennyi réteget májusban?

– A versailles-i kastély lakói – közölte a számítógép.

Versailles. Csillogó királyi udvar, ahol a levegő rizspor-tól volt sűrű, és az arany folyosókon akkora abroncsos szoknyák suhogtak, hogy elmehettek volna cirkuszi sáturnak. Farway osztályában voltak lányok, akik a gyilkolástól – vagy legalábbis a súlyos testi sértéstől – sem riadtak volna vissza, hogy egy ilyen szimulációba kerülhessenek.

Belebújt a kabátba, megigazította a parókáját, és elmondta magának a szimulációk előtti mantrát: *Farway Gaius McCarthy vagyok, Empra McCarthy fia. Születésem ideje nem hozzáférhető. Véremben van az időtlenség, a szívem sehova sem húz. Az Ab Aeternón, az Ab Aeternóért születtem. Magányos szimuláció vagyok, aki minden időn kívül áll.*

A versailles-i kastély, Franciaország, 1776. Sétamenet lesz!

Bekapcsolta a rögzítőt, és belépett a szimulációba.

2.

HÁT AKKOR EGYEN KALÁCSOT!¹

ÁTUGRANI EGY MÁSIK IDŐBE MINDIG RÉSZEGÍTŐ ÉLMÉNY. SZÉDÜLÉS, kulturális sokk és déjà vu egyben. Farway úgy találta, hogy a kábulat gyorsabban múlik, ha egy pontra fókuszál. Amit elsőnek látott meg a versailles-i Tükörgalériában, az, nos, egy tükör volt. Szinte meg sem ismerte magát, olyan langyi jelen-ség volt ebben a fehér parókában. Csak éles sasorra segítségé-vel tudta beazonosítani, hogy tényleg ő az.

A terem többi része is a helyére került. Far tudta, hogy ho-logramok veszik körül – időutazókat csak úgy lehet képezni, ha a valóságot kifordítjuk a sarkából –, ám ezek olyan mes-termunkák voltak, amelyek simán becsapták az érzékszerve-it. A boltozatos mennyezetű Galéria csillárjairól úgy omlott alá a kristályfüggők zuhataga, mintha istennők hullajtának könnyeiket, és mindenről csorgott az arany. Volt itt számta-lan támaszték és kandeláber, amelyeket dús idomú dámákká faragtak, voltak mókusokkal és virágokkal hímzett kanapék,

¹ Marie Antoinette-nek tulajdonított hírhedt riposzt az éppen aktuális éhínségre: ha a francia népnek nincs kenyere, egyen kalácsot.

mindenekfelett pedig pezsgőző és pletykálkodó udvaroncok, udvaroncok és udvaroncok...

Egy mulatság kellős közepébe csöppent.

Emberek tucatjai nyüzsögtek a teremben. Vajon hány szem láthatja Farwayt? Hány fül hallhatja? Igen, a vendégeket a talpa alatti hologramlemezek vetítik, de úgy programozták őket, hogy a hús-vér valóság illúzióját keltsék. Ha Farway bármivel is feltűnést kelt, lerontja az osztályzatát.

Legalább a szerelése beolvadt a környezetbe: a holoven-degek ugyanolyan nevetségesen ki voltak rittyentve, mint ő. Formák és színek örült összevisszasága hullámozott a foncso-rozott üvegben, mint mikor az ember kilövi magát a tapaszt-szal. A nők toronymagas parókat viseltek, és vastagon festet-ték az arcukat, hogy eltakarják a gyerekkori himlő ragyáit.

Az egyik nő még a többieknél is pompázatosabb volt. Nem ő állt középén, mégis körülötte forgott minden. Ruhájá-nak légiesen könnyű, tengerzöld selyme a tavaszi napfényhez hasonlóan ragyogott. Bebodorított hajából igazi strucc tollak ágaskodtak. Ő sem takarékoskodott a festékekkel és a rizspor-al; szemöldöke tökéletes ívét vélhetőleg rajzolták. Az udva-roncok úgy rajzolták körül, mint lepkék a lángot.

– Személyazonosság? – kérdezte Farway, óvatosan elta-karva a száját a tenyerével.

– Maria Antonia Josefa Johanna. Ismertebb nevén Ma-rie Antoinette. Jelenleg húszéves és Franciaország királynéja. Hármas szintű a fontossági skálán.

– Hármas? – Farway, félig-meddig attól tartva, hogy a számítógép becsapja, elfordult, hogy ne csak a tükörből lás-sa a nőt. Csakugyan Marie Antoinette volt az, korának leg-gyűlöltebb asszonya, a történészek egyik kedvenc királynéja.

– Hadész mogyoróira! – súgta az egyik kandeláberen aranyló fejnek. Az Akadémia ezúttal csakugyan belelökte a mély vízbe. A hármas szint azt jelentette, hogy Marie Antoinette-tel a hódolatos tisztelgést leszámítva mindenféle interakció tilos volt. De azt is jelentette, hogy az extravagáns francia királynéről kevés adat volt elérhető, tehát ritka különlegesség volt, ami értékes. Egy ilyen felvételt a legmagasabbra minősítenek, talán olyan magasra, hogy eleve tisztként kerül be a Testületbe! Sokkal közelebb lesz a kapitánysághoz, amikor majd ő dirigálhat egy időhajón...

A biztonságos eljárás az lenne, ha meghúzódna ötvenkilenc percre a háttérben a tükrök mellett, onnan inná be a mulatság részleteit, rögzítené a felszolgált ételeket, a pezsgő márkáját (Veuve Cliquot) és az udvaroncok ruhájának minden öltését.

De az ilyen konzervatív hozzáállás is veszélyes volt. Central túl sokat költött a Testületre ahhoz, hogy olyan utazókat alkalmazzon, akik nem merészkednek beljebb az oldalvonalnál. Ha nem szerez elég magas pontszámot, azt kockáztatja, hogy megkapja az engedélyt, de sosem választják ki egy valódi küldetésre. Kétségbeejtő volt már a gondolat is, hogy megrekedjen abban az időben, amelyben az anyja és Burg többé nem léteznek.

Ez nem lehet a jövője. *Nem is lesz.*

A következőket választhatja:

1. Beleolvad a háttérbe. Észrevétlen lesz.
2. Kilép az előtérbe. Megmutatkozik.
3. A kettő határán egyensúlyozik.

Máskor is végzett már hármas szintű személyeken névtelen megfigyeléseket. Kívül maradni egy pletykás királyi udvar radarján semmi ahhoz képest, amikor két napig bujkált az *Endeavour*². Ebben jó volt. Még annál is jobb. *Birtokolta* a hármas szintet.

Nem volt elég nagy tömeg ahhoz, hogy eltűnhessen. Megmaradt a külső körben, és olyan gyorsan mozgott, hogy senkivel se kelljen beszédbe elegyednie. Körbejárta a társaságot egyszer, majd még egyszer, rögzítette adatfolyamában Versailles éjszakai életét. Tekintete mindegyre visszatért a királynéhoz: álomszép ruhájához, mosolyához, amely olyan eleven volt a festék alatt.

Nagyon szeretett volna közelebb kerülni hozzá. Körei csigavonalban szűkültek, mint a nautiluszpolip háza, egyre közelebb kerülve a királynéhoz. Minden egyes lépésnél érezte, ahogy nő a pontszáma: *Itt jön a kapitány!*

– A közeledés a hármas szintű célszemélyhez meghaladta a javasolt távolságot – figyelmeztette a számítógép, amikor már csak tíz méterre járt. – Azonnali észlelés kockázata.

A fiú hallotta, hogy a királyné a legutóbbi párizsi kiruccanasát részletezi elbűvölt hallgatóságának: – Az embernek legalább egyszer életében el *kell* mennie egy álarcosbálba. Olyan hatalmat ad az arctalanság! Megszabadulhatunk magunktól, ha csak egy pillanatra is.

A felség csodálói bólogattak. A nők tollai imbolyogtak, a férfiak parókájának vége lelkes helyesléssel libegett. Far közelebb furakodott, ügyelve, nehogy letaposson egy uszályt. Mostanáig senki sem nézte meg másodszor, és ő azt akarta, hogy ez így is maradjon.

² James Cook hajója, amellyel körbevitörllázta a Földet.

A figyelmeztetés hangosabbra kapcsolt: – Azonnali észlelés kockázata!

Nem volt itt semmiféle veszély. Marie Antoinette háttal állt Farnek, és a hallgatóság háromszoros gyűrűt alkotott körülötte, hogy a királyné mindenképpen észrevegye őket. A megtermettebb udvaroncok válla több mint elegendő fedezéket nyújtott.

– Ismeretlenül járni az idegenek százai között egyszerűen mámorító. – Marie Antoinette fordulni kezdett. – Nem gondolják?

Az udvaroncok ismét kórusban helyezeltek, de a királyné a fordulás közben félreintette őket. Far megmaradt a kör szélén, onnan rögzítette a felbukkanó Marie Antoinette részleteit: eredeti Rose Bertin³-toalett-csipkeszegélyét, jobb orcáján a szépségtapaszt, hattyúfehér nyakán a sziporkázó gyémántokat.

Ó, *micsoda felvétel!* Valószínűleg az egyik legjobb adatfolyama. Ha a való életben készült volna, biztosan nyilvánosságra is hoznák *Egy este Marie Antoinette-tel* címen. Sokkal szórakoztatóbb volt a középkori, patkányrágta tetemeknél, és vidámabb is – ha nem foglalkoztunk vele, mi lett a vége.

Ettől azonnal kinevezik egy CI-re! Már az őrmesteri kiüntetésről álmodozott, amelyet a zubbonyára tűzhet, amikor a királyné ismét megszólalt:

– Nem gondolja?

A Far előtti két férfi bólintott, de Marie Antoinette rájuk sem hederített. Kilépett az udvaroncok közül. Halványsága, sötétén izzó szeme, fenséges mozgása arra a fehér rénszarvas-

³ Rose Bertin a történelem első személyi stylistja és divattervezője, Marie Antoinette szolgálatában állt.

ra emlékeztette Farwayt, amelyet egy hólepte XIX. századi svéd szimulációban látott. Csak erre bírt gondolni, miközben Franciaország királynéja megállt előtte. Minden más túlságosan borzalmas volt.

A számítógép hasztalanul jajveszékelt: – A HÁRMAS SZINTŰ CÉLSZEMÉLY ÉSZLELTE! AZONNAL SZAKÍTSA FÉLBE A KÜLDETÉST!

– Felismerem az idegent, ha látok egyet. – Marie Antoinette olyannyira előrehajolt, hogy az arca súrolta a fiút. Erősebb lett a rózsa és a bergamott illata. – Te nem tartozol ide.

Ez nem igaz! Ez *nem lehet* igaz! Semmiféle kiváltó ok nem volt: Farway kívül maradt a királyné látóterén, befogta a száját, jól állt rajta a ruha. Közelebb jutott a célponthoz, mint a számítógép szeretne volna, de ez korábban sosem számított. Egy rendes Marie Antoinette egy rendes szimulációban most is az udvaroncaival beszélgetne, és nem fúrná bele sötét tekintetét az ő sötét szemébe. Szinte oda sem figyelve raktározta el a tényt, hogy a királynénak ugyanolyan színű a szeme, mint az övé: olyan sötétbarna, hogy szinte már fekete.

– AZONNAL SZAKÍTSA FÉLBE A KÜLDETÉST! – sívította a számítógép.

A vizsgának vége volt. MINDENNEK vége volt. Marie Antoinette hátralépett, és kacsintott, simán, megfontoltan, és csak annyira gúnyosan, hogy a fiú *ne* gondolhasson véletlen üzemzavarra.

Ebbe a szimulációba készakarva belenyúltak, hogy csőbe húzzák őt.

Eltűnt Versailles, csak egy rakás hologramlemez maradt, amelyek gyöngyszürkén derengtek pihenő állapotukban. Far egyedül állt a hirtelen csendben és lihegett. A hideg verejték

foltokban ütött át ezen a rengeteg rohadt hacukán, és reszelt, de nem a félelemtől, hanem a haragtól.

– Csinálják *vissza*! Ez nem az én hibám volt! Ez nem...

– Farway Gaius McCarthy! – Ez most nem a gép volt a távközlési implantban, hanem Marin oktató. *Hadészra, Marin el fog szállni boldogságában!* – Kérem, fáradjon a kijáráshoz eligazításra!

HETES SZÁMÚ ALANY SIKERESEN ÁTIRÁNYÍTVÁ.

3.

KABBE!

A SZOBÁBAN, AHOL AZ ELIGAZÍTÁST TARTOTTÁK, VOLT EGY DETEKTÍV-tükör, amely könyörtelen élességgel verte vissza a belépő fiú alakját. Még mindig a parókát meg a virágos mellényt viselte, és a fodrok mintha még jobban felpuffadtak volna. Üres héjnak érezte magát, mintha igaz valója valahol máshol lenne, hozzámadzagolva ehhez az udvarképes urasághoz, mint a kisgyerek léggömbje.

A szobát, az asztalt és a két széket egy világ választotta el Versailles aranyozott csarnokaitól. Azt a látszatot keltette, hogy a belépő egyedül van, de a fiú tudta, hogy ez nem igaz. A tükör másik oldalán ott ül a tanári vizsgabizottság, és most filézik ki az adatfolyamát. Egész biztosan rájönnek majd, hogy nem ő a hibás. *Nem lehet* ő a hibás. Több ezer órát teljesített sikeres szimulációkban. Hadészra, még plakettje is van az Akadémia nagytermében: FARWAY MCCARTHY, ÖSSZESÍTETT SZIMULÁCIÓS BAJNOK 2370 PONTTAL! Tömör, 24 karátos aranyba vésve! Azt nem lehet csak úgy lesöpörni!

A másodpercek perceké nyúltak, a kezdeti düh fortyogássá hűlt, amely alagutakat furkált a fiú bőre alatt, mint

a tűzhangyák. Az eligazításra kijelölt oktátónak már itt kellene lennie, hogy gratuláljon neki valamelyik elterelő hadmozdulathoz. A késlekedés vitát jelent, a vita kétséget. Ki ne vizsgálná át a szimuláció technológiai sértetlenségét egy ilyen kacsintás után?

Közölni akarta a véleményét kiabálás nélkül, így hát oda ment a tükörhöz, és beszélni kezdett: – Figyeljenek, mindenkinek tudja, hogy ez programozási probléma volt! Visszajöhetnek utóvizsgázni, ha a hibát helyrehozták.

– Üljön le, McCarthy kadét! – szólt ki Marin oktató a táv-
közlési implantból zord szigorral.

A szoba székeinek tervezője nem vette figyelembe az ergonómiát, mert az acéllap olyan sima volt, amilyennek Homérosz hitte a Földet. Az ülés nemcsak azt helyezte kilátásba, hogy elzsibbad az alfele, de azt is, hogy itt az lesz, amit Edwin Marin akar. A tanár már rég kiszúrta magának Farwayt. Több mint húsz évre visszatekintő ellenszenve abban a pillanatban született, amikor Empira McCarthy az arcába vágta a jegygyűrűjét. Azt pletykálták, hogy a négyszögletesre csiszolt gyémánt felhasította Marin felsőajkát, de ezt nem lehetett sem állítani, sem cáfolni, mert a kérdéses testrészt harcsabajusz takarta.

Ezen már nem lehetett változtatni, de Far túl gőgös volt ahhoz, hogy eltűrje Marin dirigálását. Amíg nem kap szó szerinti parancsot, megáll a saját két lábán, ujjnyira a minden kilégzéstől elhomályosodó tükörtől. A pára olyan sűrű volt, hogy rajzolni lehetett bele. Far a végtelen jelét kezdte rajzolgatni, és abba sem hagyta, amíg Marin ismét rá nem szólt:

– Üljön le, McCarthy kadét! *Ez parancs!*

Far rálehelte még egy löket párát az üvegre, és egy karikát rajzolt, ezúttal a középső ujjával. Marin érteni fogja a célzást, és ezt a jelzést a szabályzat sem tiltotta.

Leült, és elkezdte letölteni a Punched Up Panda győzelmi indulóját. A „Top of the Rise”-nak olyan jó üteme volt, hogy muszáj volt dobolni hozzá a hüvelykujjával a vasasztalon. Ki-nek lehetett annyi bőr a képén, hogy elszúrja a szimulációs záróvizsgáját? Far nem volt kockafejű, de annyit tudott, hogy az időutazó-szimuláció meghekkeléséhez lángésznek kell lenni, nem is szólva a vakmerőségről, amelyet a törvényesen büntetendő digitális birtokháborítás igényel. Ezzel Marin ki is esik, mert ő még a toronyból is levetné magát, ha a Centrali Időutazó Testület alapszabálya ezt parancsolná. Far legjobb barátja, Gram Wright elég zseni volt százhatvanat verő IQ-jával, de ő soha az életben nem használná bűvös adottságait Farway ellen.

Akkor hát ki tette?

És miért?

Mire Marin belépett a szobába, a fiú idegei pattanásig feszültek. A tanár mesterkéltén mosolygott kackiás bajsza alatt, miközben helyet foglalt Farrel szemközt. – McCarthy kadét, a képesítő bizottság és én most végeztünk az adatfolyama átvizsgálásával.

– A szimulációt megpiszkálták, uram! – Farway szájából szikraként pattogtak a szavak. Ez túlságosan égette belülről ahhoz, hogy magában tartsa. – Marie Antoinette várt rám. Valaki bizonyára meghekkelte a rendszert...

– Ne vágjon a szavamba, kadét! Meg is róhatnám azért, amit mondott, de mindketten tudjuk, hogy nem sok értelme lenne.

Nincs... nincs értelme? Far önbizalma csak úgy lángolt, zsigereit futótűz perzselte végig. Ha most megszólalna, hamut köpne. Így inkább hallgatott.

Marin folytatta: – Tizenkilenc éve, hogy itt tanítok, és igyekszem hatékony időutazót faragni a tátott szájú adatfolyam-rajongókból. Nem először hallom, hogy a programozást hozzák fel kifogásnak, még csak nem is tizedszer, Hadészra!

– Ez nem kifogás, uram. Ez az igazság. – Far tekintete a tükörrre villant. Remélhetőleg a minősítő bizottság még ott van, és hallja. – Pudliparóka van rajtam és tökfacsaró nadrág. Két ember választott el a királynétól, aki háttal állt. Ki volt zárva, hogy Marie Antoinette észrevehessen!

– Kétméternyire volt egy hármass szintű célszemélytől. Ez minden forгатókönyvnel megbocsáthatatlan! – Nem csoda, hogy Marint számtalan éve nem osztották be egyetlen időgépre sem. Merev volt, mint a dorong, minden rugalmasság elkerülte. Tökéletesen illett egy íróasztal mögé.

– De csak mert lebuktam.

– Pontosan, kadét. Lebukott. Beláthatatlan történelmi következményekkel járt volna, ha egy valódi bevetésen kerül sor arra, aminek most tanúja voltam!

– Egy valódi bevetésen ez nem történt volna meg. Valaki – nem tudom, ki – meghekkelte a szimulációt, és átprogramozta, direkt ellenem. Azt akarták, hogy kudarcot valljak. – Ismét átbámult Marin válla fölött a nyolcasokkal telemázolt üvegre. Miért nem látják, ami ott van az orruk előtt? – Nézzék át újra az adatfolyamot! Majd meglátják, hogyan kacsintott rám!

– Marie Antoinette hírhedten kacér volt – mutatott rá Marin. – Az ő kacsintása aligha jelenti a program meghekkelését.

– Uram, én meg tudom állapítani, mikor akarnak kacérkodni velem. Az a kacsintás üzenet volt...

– Kérem, kadét! Nevetségessé teszi magát. A diagnosztika kimutatta, hogy valamennyi rendszer sértetlen. Maga *megbukott*. – A kíméletlen hangerővel kiejtett utolsó szó

átfurakodott a fiú dobhártyáján, túlharsogta a Panda záróakkordjait, majd lebecskázott a hamutól kérges garatból a gyomorba, amely még most sem emésztette meg a lehetetlen lehetőséget.

Megbukott.

NEM!

– Valaki belepiszkált az ellenőrző diagnosztikába! – kiáltotta, rémülten hallva, milyen sipító irányt vett a hangja. Úgy érezte magát, mint Alice Csodaországban, mintha addig zsugorodna, amíg lábujjhegyre kell állnia, hogy kilásson a saját szemén. – Nem az én hibám volt! Csőbe húztak!

– Moderálja magát! – intette Marin.

– Különben megbuktat?

Tudta, hogy túl messzire ment, amikor Marin szájáról lehervadt a mosoly. Az oktató megköszörülte a torkát. – Nem érdekel, ki volt az anyja. Nem érdekel, hogy egy időgépen született. Nem érdekel, hogy osztályelső. Megbukott, McCarthy. Csúnyán megbukott.

Kis hatásszünet után folytatta: – Akarja tudni, hogy miért? A dölyfössége miatt. Azt hiszi, hogy maga érinthetetlen. Láttam, hogyan szegi meg a szabályokat újra és újra minden következmény nélkül, mert azt gondolja, hogy kivételes. De megosztok magával egy kis titkot, McCarthy: maga nem kivételes! Nem fontos. Pimasz és tiszteletlen, és nem kétlem, hogy ha esélye lenne rá, végképp eltörölné a múltat. Crux irgalmazzon ennek a világnak, ha maga egyszer egy CI-re teszi a lábát! Előbb halok meg, semhogy ezt hagyjam! McCarthy kadét, sajnálom, de maga nem felel meg a Testületnek. Ki van csapva az Akadémiáról, és sohasem folyamodhat jogosítványért!

– Nem csaphat ki! – káromta Far. – Osztályelső vagyok!

– Már nem – felelte Marin. – A záróvizsga mindent *lezár*, Mr. McCarthy.

Mr. McCarthy, nem *kadét*. Far figyelmét nem kerülte el a változás. Ez a pár szótag bezárta a mostani idejébe. Nem lesz őrmester. Még baka sem lesz egy időhajón.

– Tanácsolom, adja le a gyakorló igazolványát és a lecke-könyvét, ne várja be a biztonságiakat! – mondta az oktató.

Biztonságiakat? Nem, ha már távoznia kell, akkor a saját feltételei szerint csinálja. Lassan, megtört lélekkel felállt, kiakasztotta a nyakából az igazolványát, és az asztalra dobta. Lehet, hogy ez pimaszság volt, de mit számít a modor, ha épp lefokozták civillé? Ez alkalommal nem szemérmeskedett, egyszerre két kézzel intett be, az egyikkel a tükörnek, a másikkal Marinnek. Noha fáradtra izzadta magát, a gesztus adott neki annyi erőt, hogy elérje az ajtót. Olyan volt, mint lidércnyomásból ébredni, amikor még minden zugban látni véljük a rémeket, ám Far tudta, hogy nincs ilyen szerencséje. A valódi lidércnyomás az ajtó mögött várta, az egymást követő évek alakjában, amelyektől nem volt menekvés.

A valódi lidércnyomás csak most kezdődött.